

Sygn. akt III KK 407/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga
w sprawie **M. G., R. T. i M. Z.**

skazanych z art. 56 § 1 k.k.s., 299 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 marca 2015 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 marca 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 21 grudnia 2012 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 21 grudnia 2012 r., w zakresie utrzymanym w mocy przez Sąd II instancji, w odniesieniu do M. G., R. T. i M. Z., a na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. art. 435 k.p.k., także w odniesieniu do M. P. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T.,

2. oddala jako oczywiście bezzasadną kasację R. T. wniesioną przez obrońcę, adw. P. H.,

3. nakazuje zwrot M. G. oraz R. T. uiszczonyj opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 21 grudnia 2012 r.:

1) M. G. został uznany winnym czynu:

- z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. i art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegającego na tym, że okresie od 8 marca 2007 r. do 20 grudnia 2007 r. w T., będąc właścicielem podmiotu PW M. z siedzibą w T., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu wystawił nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT dla podmiotu T. z siedzibą w T., pomagając w ten sposób M. Z. do przedłożenia w urządzie skarbowym opartych na nich deklaracji podatkowych VAT-7, zawierających nieprawdę co do okoliczności nabycia od PW M. złomu za łączną kwotę 7.222.357,64 zł brutto i tym samym pomógł mu uszczuplić podatek od towarów i usług wielkiej wartości, tj. w kwocie 1.302.392,36 zł (**pkt II wyroku**);

- z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegającego na tym, że w okresie od 23 kwietnia 2007 r. do 1 lipca 2008 r. w T., będąc właścicielem podmiotu PW M. z siedzibą w T., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, posługując się nierzetelnymi dokumentami w postaci faktur VAT wystawionymi przez podmioty: A. sp. z o.o. z siedzibą w T. i J. sp. z o.o. z siedzibą w T., przedłożył w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w T. deklaracje podatkowe VAT-7 dotyczące miesięcy od marca 2007 r. do maja 2008 r., podając w nich nieprawdę, co do okoliczności nabycia złomu za łączną kwotę 23.259.395,81 zł brutto, czym uszczuplił podatek od towarów i usług wielkiej wartości, tj. w kwocie 4.194.366 zł (**pkt III wyroku**);

- z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 5 marca 2007 r. do 8 maja 2008 r. w T. i innych miejscowościach na terenie kraju, w ramach działalności gospodarczej PW M. z siedzibą w T., działając w wykonaniu z

góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, poprzez wystawianie faktur VAT opisanych w pkt IX aktu oskarżenia i przez przyjmowanie do zaksięgowania faktur VAT opisanych w pkt X aktu oskarżenia przyjmował i pomagał do przenoszenia własności mienia ruchomego w postaci różnego asortymentu złomu, pochodzącego z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, oraz jednocześnie podejmował czynności, które mogły udaremnić lub utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku w/w mienia ruchomego oraz środków płatniczych, tj. rzeczy o łącznej wartości 30.481.753,45 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, w ten sposób, że wystawiał opisane w pkt IX aktu oskarżenia i przyjmował do zaksięgowania wymienione w pkt X aktu oskarżenia faktury VAT, wg treści których, płatność środków pieniężnych następowała w gotówce, a także wykorzystując rachunki bankowe, w tym m.in. o nr [...] prowadzony w BZ WBK S.A., przyjął wiele przelewów oraz dokonał wielu przelewów środków pieniężnych na rachunki bankowe w/w osób, a także dokonał wielu wypłat gotówkowych (**pkt VI wyroku**),

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, każda w wysokości 50 zł.

2) R. T. został uznany winnym czynów:

- z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. i w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w z w. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt I k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegającego na tym, że w okresie od 6 marca 2007 r. do 11 lutego 2008 r. w T., będąc jedynym udziałowcem i prezesem zarządu podmiotu A. sp. z o.o. z siedzibą w T., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wystawił nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT dla podmiotów PW M. z siedzibą w T. oraz PH J. z siedzibą w M., pomagając w ten sposób M.G. i innej ustalonej osobie do przedłożenia w urzędach skarbowych opartych na nich deklaracji podatkowych VAT-7, zawierających nieprawdę, co do okoliczności nabycia od A. sp. z o.o. złomu za łączną kwotę 33.308.874,50 zł brutto, czym pomógł tym osobom w uszczupleniu podatku wielkiej wartości, tj. w kwocie 6.006.589 zł (**pkt XIII wyroku**);

- z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegającego na tym, że w okresie od 27 kwietnia 2007 r. do 26 października 2007 r. w T., będąc jedynym udziałowcem i prezesem zarządu podmiotu A. sp. z o.o. z siedzibą w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, posługując się nierzetelnymi dokumentami w postaci faktur VAT wystawionymi przez podmioty: [...], przedłożył w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w T. deklaracje podatkowe VAT-7, dotyczące miesięcy od kwietnia 2007 r. do września 2007 r. podając w nich nieprawdę, co do okoliczności nabycia złomu za łączną kwotę 23.902.938,48 zł brutto, narażając w ten sposób podatek od towarów i usług na uszczuplenie wielkiej wartości, tj. w kwocie 4.310.416 zł (**pkt XIV wyroku**);

- z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 5 marca 2007 r. do 11 lutego 2008 r. w T. i innych miejscowościach na terenie kraju, w ramach działalności gospodarczej A. sp. z o.o. z siedzibą w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, poprzez wystawianie faktur VAT opisanych w pkt XXVII aktu oskarżenia i poprzez przyjmowanie do zaksięgowania faktur VAT opisanych w pkt XXVIII aktu oskarżenia przyjmował i pomagał do przenoszenia własności mienia ruchomego w postaci różnego asortymentu złomu, pochodzącego z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, oraz jednocześnie podejmował czynności, które mogły udaremnić lub utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku w/w mienia ruchomego oraz środków płatniczych, tj. rzeczy o łącznej wartości 57.211.812,98 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, w ten sposób, że wystawiał opisane w pkt XXVII aktu oskarżenia i przyjmował do zaksięgowania wymienione w pkt XXVIII aktu oskarżenia faktury VAT, wg treści których, płatność środków pieniężnych następowała w gotówce, a także wykorzystując rachunki bankowe, w tym m.in. o nr [...] prowadzony w BZ WBK S.A., przyjął wiele przelewów oraz dokonał wielu przelewów środków pieniężnych na rachunki bankowe w/w osób, a także dokonał wielu wypłat gotówkowych (**pkt XVII wyroku**),

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, każda w wysokości 50 zł.

3) M. Z. uznano winnym czynów:

- z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w okresie od 20 lutego 2006 r. do 16 stycznia 2008 r. w T., będąc właścicielem podmiotu T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, posługując się nierzetelnymi dokumentami w postaci faktur VAT wystawionymi przez podmioty: [...], przedłożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w T. deklaracje podatkowe VAT-7, dotyczące miesięcy od stycznia 2006 r. do grudnia 2007 r. podając w nich nieprawdę, co do okoliczności nabycia złomu za łączną kwotę 16.462.756,25 zł brutto, narażając w ten sposób podatek od towarów i usług na uszczuplenie wielkiej wartości, tj. w kwocie 2.968.728 zł (**pkt XX wyroku**);

- z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 2 stycznia 2006 r. do 20 grudnia 2007 r. w T. i innych miejscowościach na terenie kraju, w ramach działalności gospodarczej T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, poprzez przyjmowanie do zaksięgowania faktur VAT opisanych w pkt XXXI aktu oskarżenia przyjmował mienie ruchome w postaci różnego asortymentu złomu, pochodzącego z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, oraz jednocześnie podejmował czynności, które mogły udaremnić lub utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku w/w mienia ruchomego oraz środków płatniczych, tj. rzeczy o łącznej wartości 16.462.756,25 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, w ten sposób, że przyjmował do zaksięgowania wymienione w pkt XXXI aktu oskarżenia faktury VAT, wg treści których, płatność środków pieniężnych następowała w gotówce, a także wykorzystując rachunki bankowe, w tym m.in. o nr [...] prowadzony w Banku Millenium S.A., przyjął wiele przelewów oraz dokonał wielu przelewów środków pieniężnych na rachunki bankowe w/w osób, a także dokonał wielu wypłat gotówkowych (**pkt XXIII wyroku**),

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

4) M. P. został uznany winnym czynów:

- z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegającego na tym, że w okresie od 27 lutego 2008 r. do 24 sierpnia 2008 r. w I., będąc właścicielem podmiotu PH Ź., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, posługując się nierzetelnymi dokumentami w postaci faktur VAT wystawionymi przez podmioty: [...] przedłożył w Urzędzie Skarbowym w I. deklaracje podatkowe VAT-7, dotyczące miesięcy od stycznia 2008 r. do lipca 2008 r. podając w nich nieprawdę, co do okoliczności nabycia złomu za łączną kwotę 2.034.667,81 zł brutto, uszczuplając w ten sposób podatek od towarów i usług w kwocie 366.907,31 zł **(pkt XXV wyroku)**;

- z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 3 stycznia 2008 r. do 5 lipca 2008 r. w P. i innych miejscowościach na terenie kraju, w ramach działalności gospodarczej PH Ź., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, poprzez przyjęcie do zaksięgowania faktur VAT opisanych w pkt I przyjął mienie ruchome w postaci różnego asortymentu złomu, pochodzącego z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, oraz jednocześnie podjął czynności, które mogły udaremnić lub utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku w/w mienia ruchomego oraz środków płatniczych, tj. rzeczy o łącznej wartości 2.034.667,81 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, w ten sposób, że przyjął do zaksięgowania wymienione faktury VAT i dowody wpłaty, wg treści których, płatność środków pieniężnych nastąpiła w gotówce **(pkt XXVI wyroku)**,

za które to przestępstwa wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 marca 2014 r. wyrok Sądu Okręgowego w T. został utrzymany w mocy, a wniesione apelacje uznane za oczywiście bezzasadne.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wnieśli obrońcy skazanych, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

I. (adw. J. K. w imieniu M. G.) rażąco naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego, zdaniem skarżącego wyroku, podczas gdy przypisane M. G. zachowania nie wyczerpują znamion występku z art. 62 § 2 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s oraz art. 299 § 1 i § 5 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

II. (adw. P. H. w imieniu R. T.):

1) rażąco, obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku poprzez naruszenie przepisów art. 450 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na nieprawidłowym zawiadomieniu R. T. o terminie rozprawy apelacyjnej oraz na rozpoznaniu sprawy pod nieobecność skazanego, co pozbawiło go możliwości realizacji prawa do obrony materialnej na skutek niepowiadomienia go w sposób prawidłowy o terminie rozprawy sądu odwoławczego,

2) rażąco obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku poprzez naruszenie przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegające na:

- dokonaniu sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów, która pociągnęła za sobą przyjęcie wadliwych ustaleń w zakresie okoliczności stanowiących podstawę faktyczną wyroku, bez należytego uzasadnienia swojego stanowiska, co w szczególności przejawia się w uznaniu, że A. sp. z o.o., prezesem zarządu której był oskarżony R. T. nie nabywała złomu i nie była w stanie go sprzedać, oraz że działalność R. T. miała jedynie pozorować działalność gospodarczą pomimo braku jakichkolwiek dowodów mogących wskazywać na taki stan rzeczy,

- uznaniu, że R. T. wystawiając faktury VAT dla PW M. i PH J. poświadczal nieprawdę udzielając w ten sposób pomocy do przedkładania przez ww. we właściwych Urzędach Skarbowych nierzetelnych deklaracji VAT a w konsekwencji doprowadzenia do zmniejszania wysokości należnego do zapłaty podatku od towarów i usług,

- uznaniu, że R. T. podejmował czynności w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia,
- wewnętrznej sprzeczności ustaleń Sądu a quo przejawiającej się w uznaniu, że R. T. (A.sp. z o.o.) nie prowadził obrotu złomem, przy jednoczesnym ustaleniu, że *„wystawiając faktury VAT oskarżony promował i pomagał do przenoszenia własności mienia ruchomej w postaci różnego rodzaju asortymentu złomu”*,
- błędnym i dowolnym uznaniu, że złom, który kupował/sprzedawał skazany pochodził z „korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych,
- błędnym, sprzecznym z doświadczeniem życiowym ustaleniu, że instytucja pośrednictwa w obrocie gospodarczym pozbawiona jest sensu, nadto, że sprzedaż udziałów w spółce i zmiana jej firmy jest nieuzasadniona ekonomicznie i może być oceniana jedynie, jako chęć ukrycia w przestrzeni gospodarczej spółki A., a także, iż zmiana firmy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kreuje nowy podmiot na rynku, bez jakiegokolwiek analizy przedstawionych stanów.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie w całości powyższego wyroku, jak i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w T. i przekazanie spraw Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

III. (adv. J. K. w imieniu R. T.) rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. w związku z art. 440 k.p.k., polegające na utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku uznającego skazanego R. T. za winnego popełnienia przestępstw skarbowych stypizowanych w art. 62 § 2 k.k.s. i 56 § 1 k.k.s., jak również przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k., podczas gdy przypisane jemu zachowania nie wyczerpują znamion występku opisanych w powyższych przepisach ustawy karnej i karnej skarbowej.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł wnoszę o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

IV. (adv. A. N. w imieniu M. Z.) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

- 1) przepisów art. 6 k.p.k. w związku z treścią art. 117 § 1 k.p.k., art. 450 § 3 k.p.k. i art. 453 § 2 k.p.k. poprzez niedoręczenie oskarżonemu M. Z. zawiadomienia

o terminie rozprawy odwoławczej, która odbyła się przed Sądem Apelacyjnym Wydział II Kamy w dniu 27 marca 2014 roku, co uniemożliwiło oskarżonemu na złożenie wyjaśnień, oświadczeń i wniosków powodując naruszenie prawa do obrony oskarżonego w tej fazie postępowania karnego,

2) przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., poprzez niespełnienie wymogów w zakresie sporządzenia uzasadnienia wyroku przez Sąd Apelacyjny Wydział II Karny i dokonaniu kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego Wydział II Karny w sposób powierzchowny i niedokładny, albowiem akceptujący bez zastrzeżeń oraz pogłębionej analizy dokonane oceny i wnioski w zakresie przeprowadzonych dowodów oraz ustosunkowaniu się do zarzutów apelacji obrońcy skazanego M. Z. w sposób ogólny z całkowitym pominięciem postawionych we wniesionej apelacji zarzutów, co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę toku rozumowania Sądu II instancji akceptującego wadliwy wyrok Sądu I instancji, a także jego merytoryczną kontrolę.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego Wydział II Karny i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższe kasacje, Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez adw. P. H., obrońcę R. T., okazała się oczywiście bezzasadna.

Powodem, dla którego doszło do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji w zakresie utrzymanym w mocy przez Sąd II instancji, było natomiast uznanie za zasadne części zarzutów sformułowanych w pozostałych kasacjach. Jakkolwiek zarzuty te przybrały różną postać (jako zarzut naruszenia art. 440 k.p.k. - kasacja obrońców M. G. i R. T., czy zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. – kasacja obrońcy M. Z.), ich istota sprowadza się do błędnego przyjęcia, że czyny przypisane oskarżonym w wyroku skazującym, realizują znamiona typów czynów zabronionych z art. 56 § 1 k.k.s. oraz art. 299 § 1 i 5 k.k.

Rację ma obrońca M. G., że czyny przypisane temu oskarżonemu w pkt II i III wyroku sądu I instancji nie wyczerpywały znamion przestępstwa skarbowego w postaci pomocnictwa i współsprawstwa do popełnienia czynu zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s. Zgodnie z tym przepisem, podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia z zmianie objętych nim danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności albo obu tym karom łącznie. Do realizacji znamion tego typu czynu zabronionego konieczny jest więc skutek w postaci narażenia na uszczuplenie podatku. Skutek taki może wynikać z zachowań, które polegają na wprowadzeniu w błąd organu podatkowego, co do okoliczności mających znaczenie dla obowiązku podatkowego, prowadząc do możliwości jego ustalenia na niższym poziomie niż podatek w rzeczywistości należny. Z istoty rzeczy nie mogą mieć znaczenia w perspektywie skutku z art. 56 § 1 k.k.s takie zachowania podatnika, które polegają na przekazaniu organowi nieprawdziwych informacji, które nie miałyby wpływu na rozmiar i treść obowiązku podatkowego. Dotyczy to w szczególności zawartych w fikcyjnych fakturach VAT informacji o transakcjach, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Należy podkreślić, że stosownie do regulacji ustawy o podatku od towarów i usług, podatek ten należy się od rzeczywiście zaistniałej czynności (art. 5) lub także towarów (art. 14), a podstawą opodatkowania jest, stosownie do art. 29, obrót (ust. 1), koszt świadczenia usług (ust. 12), czy wartość celna towaru powiększona o cło (ust. 13). Skoro więc podstawą obowiązku podatkowego jest dokonanie rzeczywistej transakcji, to samo wystawienie dokumentu stwierdzającego przeprowadzenie takiej transakcji, która w rzeczywistości nie miała miejsca, pozostaje bez wpływu na zakres obowiązku podatkowego danego podmiotu. Stanowisko to jest wyrażane przede wszystkim w orzecznictwie sądów administracyjnych w sprawach podatkowych (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 czerwca 2010 r., I FSK 584/09, LEX nr 594070, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 27 stycznia 2011 r., I SA/Ke 684/10, LEX nr 952264, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 listopada 2010 r., I FSK 1830/09, LEX nr 744447

„kwota wykazana na fakturze jako podatek nie jest faktycznym podatkiem należnym Skarbowi Państwa, lecz kwotą <<podszrywającą>> się pod ten podatek w celu wyłudzenia jej”, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 marca 2012 r., I SA/Wr 1732/11, LEX nr 1145379 „kwota wykazana w fakturach, jako podatek nie jest faktycznym podatkiem należnym Skarbowi Państwa, lecz kwotą jedynie <<odgrywającą rolę>> tego podatku”), ale także jest podzielane w sprawach związanych z przestępstwami skarbowymi przez Sąd Najwyższy (por. m.in. postanowienie z dnia 10 lipca 2013 r., II KK 20/13, www.sn.pl/orzecznictwo).

W przypadku wystawienia fikcyjnych faktur nałożony jest na ich wystawcę obowiązek zapłacenia kwoty wykazanej w tych fakturach (art. 108 ustawy o podatku od towarów i usług) Nie jest to jednak zobowiązanie podatkowe wynikające z faktycznie przeprowadzonych transakcji. Jak trafnie podkreślono w kasacji, uiszczenie tej kwoty nie stanowi wykonania obowiązku podatkowego, ale ma charakter sankcyjno-prewencyjny.

Z opisu czynów zabronionych, które zakwalifikowano, jako pomocnictwo i współsprawstwo do przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s wynika, że istota przypisanych oskarżonemu zachowań miała polegać na wystawianiu lub posługiwaniu się fikcyjnymi fakturami VAT stwierdzającymi szereg transakcji, które w rzeczywistości nie miały miejsca i przedstawianiu Urzędowi Skarbowemu deklaracji VAT-7 podatku od towarów i usług sporządzonych w oparciu o owe fikcyjne faktury. Owe deklaracje określały podatek należny z uwzględnieniem podatku naliczonego.

W przypadku przestępstwa z pkt II wyroku, czyn oskarżonego M. G. miał polegać na wystawieniu nierzetelnych faktur VAT dla podmiotu T., który następnie w oparciu o te faktury sporządził deklarację podatkową VAT-7 zawierającą nieprawdziwe informacje, co do okoliczności nabycia złomu na łączną kwotę 7.222.327,64 zł brutto i narażeniu w ten sposób podatku od towaru i usług na uszczuplenie dużej wartości tj. w kwocie 1.302.407 zł. Z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji wynika, że owe faktury miały charakter faktur pustych (fikcyjnych) nieodzwierciedlających rzeczywistych transakcji. Faktem jest, że wystawienie fikcyjnych faktur mogło stanowić ułatwienie do popełnienia czynu zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s. ale nie w tym aspekcie, który został przez Sąd I

instancji ujęty w opisie czynu zabronionego. Narażenie na uszczuplenie podatku od towaru i usług przez złożenie niezgodnej z prawdą deklaracji VAT-7 może nastąpić wówczas, gdy podatek należny w sposób niezasadny umniejszono o podatek naliczony, który w istocie nie został uiszczony. W opisie czynu zabronionego brak jest elementów pozwalających na ustalenie, w jakiej wysokości doszło do takiego umniejszenia. Sąd przyjął bowiem w sposób nazbyt uproszczony, że uszczupleniem podatków od towarów i usług była kwota, jaką należałoby odprowadzić od wartości brutto fikcyjnych transakcji, gdyby miały one w rzeczywistości miejsce. Tymczasem z opisu czynu zabronionego nie wynika, o jaką kwotę został faktycznie pomniejszony należny podatek VAT, który miał być uiszczony przez firmę T. Należy przy tym mieć na uwadze fakt, że M.Z. równocześnie faktycznie nabywał złom, uiszczając podatek VAT, co uzasadniało odliczenie w tym zakresie podatku naliczonego. Brak jest także informacji o tym, jaka była wysokość brutto podatku należnego za okres, za który składano kwestionowane deklaracje VAT-7, a bez ustalenia tej kwoty nie jest możliwe określenie, o ile podatek ten faktycznie został obniżony przez niezasadne odliczenie kwoty podatku naliczonego. Sam fakt oparcia deklaracji VAT-7 na fakturach nieodzwierciedlających rzeczywistych transakcji nie oznacza, że podatek należny za dany okres uszczuplono o taką właśnie kwotę, jaka wynikała z sumowania podatku naliczonego od fikcyjnych faktur dotyczących tych transakcji.

Nie ulega wątpliwości, że wystawienie fikcyjnych faktur VAT może stanowić pomocnictwo do popełnienia czynu zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s. przez inną osobę, która wykorzystując te faktury dokona nieuzasadnionego pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z treści tych faktur. Warunkiem przyjęcia, że takie ułatwienie obiektywnie nastąpiło, jest jednak ustalenie, w realiach konkretnej sprawy, czy nieprawdziwe określenie w deklaracji VAT-7 wysokości podatku naliczonego (na podstawie fikcyjnych faktur) może prowadzić do uszczuplenia podatku należnego, co z kolei wymaga zbadania, jaka była faktyczna wysokość podatku należnego za dany okres. Należy przy tym mieć na uwadze, że podatek należny odnosi się wyłącznie do faktycznych transakcji gospodarczych. Jeżeli dany podmiot nie dokonuje faktycznie sprzedaży tworów lub usług, choć wystawia fikcyjne faktury, z których wynika pozorny obowiązek

odprowadzenia uiszczanego przez nabywcę podatku VAT, to wówczas nie można mówić o narażeniu na uszczuplenie podatku należnego. Obowiązek uiszczenia podatku należnego powstaje jedynie w przypadku rzeczywistych transakcji sprzedaży towarów lub usług. Jeżeli więc w deklaracji VAT-7 podatek należny zostanie ustalony w oparciu o fikcyjne faktury, to niezasadne umniejszenie tak określonego „podatku” o podatek naliczony, którego wartość również wynika z fikcyjnych faktur wystawionych przez inny podmiot, nie prowadzi do narażenia na niebezpieczeństwo uszczuplenia podatku od towarów i usług. Brak jest, bowiem w takim wypadku w ogóle podstaw do powstania zobowiązania podatkowego, które mogłoby zostać uszczuplone. W takim przypadku, także czyn polegający na wystawieniu fikcyjnych faktur dla podmiotu sporządzającego deklaracje VAT-7 nie mógłby zostać uznany za ułatwienie narażenia podatku od towarów i usług na uszczuplenie.

Zupełnie odrębną kwestią jest wówczas wykonanie obowiązków wynikających z art. 108 ustawy od towarów i usług, który, jak już wcześniej wspomniano, wprowadza swoistą sankcję na wystawienie fikcyjnej faktury VAT. Przepis ten obliguje do odprowadzenia kwoty stanowiącej równowartość wskazanego w fikcyjnej fakturze podatku. Kwota ta jednak sama nie ma charakteru podatku. Podmiot, który nie odprowadza tej kwoty, pomimo wystawienia fikcyjnej faktury VAT, nie dopuszcza się w tej sytuacji przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s, bowiem jego działanie nie naraża na uszczuplenie podatku od towarów i usług, który jak już wcześniej podkreślono – wynikać może jedynie z rzeczywistych transakcji.

W przypadku, gdy odbiorca fikcyjnej faktury uiszcza wystawcy takiej faktury kwotę zawierającą w sobie także wskazany w tej fakturze „podatek” VAT, to uiszczona kwota nie może wówczas traktować, jako podstawy ustalenia podatku naliczonego w rozumieniu deklaracji VAT-7. Innymi słowy owa uiszczona kwota nie stanowiła zapłaty podatku VAT, ponieważ obowiązek uiszczenia takiego podatku w ogóle nie powstał. Jeżeli następnie podmiot wystawiający fikcyjną fakturę ową uiszczoną kwotę odprowadził na rachunek urzędu skarbowego, to czynność ta nie miała charakteru odprowadzenia podatku należnego, ale wykonania obowiązku uiszczenia równowartości kwoty podatku wykazanego na fikcyjnej fakturze. Była

więc uiszczeniem sankcji pieniężnej z mocy prawa nałożonej na wystawcę fikcyjnych faktur. To równocześnie oznacza, że uiszczona przez odbiorcę fikcyjnej faktury kwota odpowiadająca wysokości wskazanego na tej fakturze podatku nie może być następnie odliczona od podatku należnego (jako podatek naliczony) (por. J. Duży, Znaczenie regulacji art. 108 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług dla karnoprawnej oceny oszukańczych uszczupień podatkowych, PS z 2012 r. nr 1, s. 71 i n.)

Sposób ujęcia czynu przypisanego w pkt II wyroku Sadu I instancji oskarżonemu M. G. nie pozwala na rozstrzygnięcie wątpliwości, co do tego, czy zostały zrealizowane znamiona pomocnictwa do przestępstwa z art. 56 § 1 k.k. Sam bowiem fakt złożenia w urzędzie skarbowym deklaracji VAT-7 uwzględniającej owe fikcyjne faktury w określeniu wysokości podatku naliczonego nie przesądza jeszcze, że działanie takie obiektywnie ułatwiło narażenie na uszczuplenie podatku od towarów i usług, skoro nie rozstrzygnięto jaka była wysokość podatku należnego i czy w ogóle obowiązek uiszczenia takiego podatku powstał.

Powyższe rozważania mają odpowiednie zastosowanie także do czynu przypisanego oskarżonemu M.G. w pkt III wyroku. Z opisu tego czynu wynika, że miał on polegać na przedłożeniu w urzędzie skarbowym deklaracji podatkowej VAT-7, w której podatek naliczony został ustalony w oparciu o fikcyjnej faktury VAT wystawione przez inne podmioty. Sąd uznał, że doprowadziło to do narażenia na uszczuplenie podatku od towarów i usług wielkiej wartości, odpowiadającej kwocie podatku VAT wynikającego z fikcyjnych faktur stanowiących podstawę ustalenia podatku naliczonego. Takie ujęcie opisu czynu nie daje jeszcze podstaw do jednoznacznego przesądzenia, czy faktycznie doszło do narażenia na uszczerbek podatku w wysokości określonej przez Sąd, bowiem zależy to od faktycznej wysokości podatku należnego. Jak już wskazano, na ustalenie wysokości tego podatku nie mają znaczenia kwoty wykazane w fikcyjnych fakturach sprzedaży. Tymczasem ustalono, że M. G. takie właśnie fikcyjne faktury wystawiał, a faktury te nie dokumentowały rzeczywistych transakcji sprzedaży opodatkowanych podatkiem od towarów i usług (por. pkt II wyroku Sądu I instancji). W takiej sytuacji fakt ustalenia w deklaracji VAT-7 podatku naliczonego w oparciu o fikcyjne faktury VAT nie jest jeszcze wystarczający dla przyjęcia że faktycznie doszło do narażenia na

uszcuplenie należnego podatku od towarów i usług. Nie rozstrzyga także o wysokości ewentualnego uszcuplenia.

Zasadnie także zakwestionowano w kasacji możliwość zastosowania kwalifikacji prawnej z art. 299 § 1 i 5 k.k. do czynu przypisanego M. G. w pkt VI wyroku Sądu I instancji. Z opisu tego czynu nie wynika, z jakiego czynu zabronionego miały pochodzić korzyści stanowiące ów przedmiot. Sąd wskazuje w tym opisie, że „brudnym pieniądzem” miało być mienie ruchome „w postaci różnego asortymentu złomu pochodzącego z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych” oraz „środki płatnicze (...) pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych”. Tymczasem określenie tzw. przestępstwa bazowego stanowi konieczny element ustalenia, że doszło do realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. (por. wyrok SN z dnia 20 maja 2013 r., III KK 455/12, Lex nr 1321751; wyrok z dnia 4 października 2010 r., III KK 28/11, OSNKW 2011/11/101; uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 18 grudnia 2013 r., I KZP 19/13, OSNKW 2014/1/1, uchwała z dnia 18 grudnia 2013 r., I KZP 20/13, OSNKW 2014/1/2). Także sięgnięcie do uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie daje wskazówek pozwalających na ustalenie, o jaki czyn zabroniony chodziło w opisie czynu przypisanego M. G. w pkt VI wyroku. Z rozważań zawartych w tym uzasadnieniu można natomiast wywnioskować, że Sąd I instancji, w odniesieniu do złomu utożsamiał znamię „pochodzenia z czynu zabronionego” z pochodzeniem z nielegalnego czy nieudokumentowanego źródła (por. s. 194, 196, 204, 206 uzasadnienia wyroku). Wprost stwierdza to Sąd I instancji na str. 215 uzasadnienia prezentując oczywiście błędną wykładnię art. 299 § 1 k.k., której istota przestępstwa określonego w tym przepisie miałyby polegać na działaniach „zmierających do wprowadzenia do legalnego obrotu gospodarczego lub finansowego, ujmując szeroko, mienia pochodzącego z działalności przestępczej lub innych nielegalnych źródeł”. Taka interpretacja nie ma żadnych podstaw w treści art. 299 § 1 k.k., który wyraźnie wskazuje na konieczność udowodnienia, że środki majątkowe stanowiące przedmiot czynności wykonawczych opisanych w tym przepisie pochodzą z konkretnego czynu zabronionego.

W dalszej części wywodów zawartych w uzasadnieniu Sąd I instancji stwierdza, że w odniesieniu do środków pieniężnych które były przyjmowane lub

przekazywane z rachunku bankowego nr [...] lub wypłacane w gotówce z tego rachunku za przestępstwo bazowe przyjął występki skarbowy z art. 56 § 1 k.k.s. W odniesieniu do złomu który w opisie czynu uznano również za „brudne pieniądze”, Sąd nie wskazał już, z jakiego konkretnie czynu zabronionego miał on pochodzić.

Należy nadto podkreślić, że zawarte w uzasadnieniu wyroku twierdzenie Sądu, jakoby za przedmiot czynności wykonawczej przyjął kwoty stanowiące równowartość nieuiszczonego podatku VAT, sprzeczne jest ze sposobem wyliczenia wartości „brudnych pieniędzy”, które miały stanowić przedmiot czynności wykonawczych przypisanych M. G. Sąd, wyjaśniając skąd pochodzi kwota 30.481.753,45 zł wprowadzona do opisu czynu w pkt VI wyroku, wskazał na wartość brutto transakcji opisanych w fikcyjnych fakturach wystawionych dla M. Z., oraz otrzymanych od R. T. oraz J. Ś. i A. C. (s. 217 uzasadnienia). Kwota ta nie odpowiada jednak wysokości ewentualnie uszczuplonego podatku od towarów i usług, nawet gdyby przyjąć, że owo uszczuplenie wynika z obniżenia wysokości podatku należnego przez niezasadne ustalenie podatku naliczonego w oparciu o fikcyjne faktury. Wartości uszczuplonego podatku nie można przecież utożsamiać z wartością brutto fikcyjnych transakcji, w których miał uczestniczyć M. G. Niezależnie od tego, owa występująca w opisie czynu zabronionego kwota miała obejmować także wartość złomu, który wg Sądu miał stanowić przedmiot czynności wykonawczych z art. 299 § 1 k.k. Brak jest jednak w ustaleniach faktycznych jakiegokolwiek oszacowania wartości tego złomu.

Przyjmuje się, że przedmiotem czynności wykonawczych przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. może być także nienależna korzyść uzyskana w związku z popełnieniem czynu zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s. w postaci nieodprowadzonego podatku od towarów i usług. Należy jednak mieć na uwadze, że w perspektywie znamion przestępstwa prania brudnych pieniędzy owa korzyść musi być identyfikowalna, to znaczy pozwalająca na ustalenie, że konkretna czynność odnosząca się do wartości majątkowych znajdujących się w majątku sprawcy przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k. odnosi się właśnie do tej części majątku, który powinien być odprowadzony w formie podatku. Nie można w tej sytuacji *in abstracto* przesądzić, że owa nienależna korzyść pojawiła się na rachunku bankowym, a w związku z tym każda transakcja dokonywana na tym

rachunku ma za swój przedmiot brudne pieniądze (czyli środki majątkowe pochodzące z występku określonego w art. 56 § 1 k.k.). W istocie owa korzyść pojawia się w odniesieniu do całego majątku sprawcy, o ile tylko każdy z elementów tego majątku mógł służyć do uregulowania zobowiązań podatkowych. Może to więc dotyczyć zarówno środków gromadzonych na rachunku bankowym, jak posiadanych zasobów gotówkowych. W tej sytuacji, uznając, że określona transakcja z rachunku bankowego ma charakter prania brudnych pieniędzy, konieczne jest wskazanie argumentów przesądzających o tym, że właśnie w środkach majątkowych będących przedmiotem tej transakcji uprzedmiotowiła się korzyść uzyskana z nieodprowadzenia należnego podatku. Jest przy tym oczywiste, że wcześniej ustalić trzeba jaka jest faktyczna wartość uzyskanej korzyści, a więc wysokość nieodprowadzonego podatku.

Powyższe rozważania dotyczące błędnego sposobu kwalifikowania czynów przypisanych M. G., mają analogiczne zastosowanie do czynów przypisanych w wyroku skazującym M. Z. oraz R. T. W przypadku M. Z. w opisie czynu z pkt XX wyroku kwalifikowanego m.in. z art. 56 § 1 k.k.s. ograniczono się wyłącznie do określenia wysokości niezasadnie obliczonego podatku naliczonego (w oparciu o fikcyjne faktury) bez ustalenia jaka była wysokość podatku należnego, a w związku z tym jaka była faktyczna wysokość uszczuplenia. W odniesieniu do czynu z pkt XXIV wyroku Sądu I instancji, kwalifikowanego jako przestępstwo z art. 299 § 1 i § 5 k.k. popełniono te same błędy, co w przypadku analogicznego czynu przypisanego M. G. Nie wskazano, z jakiego czynu zabronionego pochodził złom, uznany za przedmiot czynności wykonawczych, a za wartość „brudnych pieniędzy” przyjęto kwotę stanowiącą sumę kwot wskazanych na fikcyjnych fakturach VAT, jako wartość transakcji wskazanych w tych fakturach. Brak było także ustaleń pozwalających na przyjęcie, że transakcje przeprowadzane na rachunkach bankowych odnosiły się do korzyści pochodzącej z nieodprowadzonego podatku VAT, co w przypadku oskarżonego M. Z. miało tym większe znaczenie, że jak wynika z ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji oskarżony ten prowadził także faktyczny obrót złomem, a więc nie wszystkie środki zgromadzone na tym rachunku mogły być utożsamione z kwotą odpowiadającą nieodprowadzonemu podatkowi VAT.

W odniesieniu do R. T., opis czynu, który przypisano mu w pkt XIII oraz XIV, z tych samych przyczyn, co w przypadku oskarżonego M. G., nie pozwala na przyjęcie kwalifikacji z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. (pkt XIII) oraz 56 § 1 k.k.s. (pkt XIV). Podobnie, w przypadku przypisanego mu przestępstwa z art. 299 § 1 i § 5 k.k. nie wskazano na wszystkie elementy niezbędne do przyjęcia realizacji znamion tego przestępstwa lub też określono je w sposób niepoprawny, co w szczególności odnosi się do wartości „brudnych pieniędzy”, którą, tak jak w przypadku pozostałych oskarżonych, ustalono jako wartość brutto fikcyjnych transakcji (pkt. XVII wyroku Sądu I instancji).

Mając na względzie treść art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. Sąd Najwyższy z urzędu uwzględnił także fakt, że do naruszenia prawa materialnego o tym samym charakterze, co w przypadku oskarżonych składających kasacje, doszło także w odniesieniu do M. P., skazanego tym samym wyrokiem Sądu Okręgowego za czyny kwalifikowane m.in. z art. 56 § 1 k.k.s. oraz art. 299 § 1 i 5 k.k. (pkt. XXV oraz XXVI wyroku).

Powyższe błędy w sposobie ujęcia czynów przypisanych oskarżonym mające swe źródło w błędnej interpretacji znamion z art. 56 § 1 k.k.s. oraz art. 299 § 1 k.k. powinny zostać z urzędu dostrzeżone przez Sąd II instancji na zasadzie określonej w art. 440 k.p.k. lub w związku z rozpoznawaniem apelacji M. Z. Sąd Odwoławczy nie dochował jednak standardów kontroli odwoławczej, co musiało skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku, a także wyroku Sądu I instancji, który na nowo rozpoznając sprawę będzie zobligowany do ustalenia, jakie przestępstwa popełnili oskarżeni, dokonując tej oceny w granicach wyznaczonych aktem oskarżenia, kierunkiem środków zaskarżenia oraz sposobem interpretacji znamion art. 56 § 1 k.k.s. oraz art. 299 § 1 k.k. zaprezentowanym w niniejszym orzeczeniu.

Mając na względzie fakt, że doszło do uchynienia wyroku I instancji w zakresie uznania oskarżonych za winnych popełnienia przestępstw przypisanych im w tym wyroku, zbędnym lub przedwczesnym stało się rozpoznawanie pozostałych zarzutów sformułowanych w kasacjach obrońców. Należy jedynie podkreślić, że trafnie wskazano w odpowiedzi prokuratora Prokuratury Apelacyjnej na kasację, że wystawienie fikcyjnej faktury VAT może być traktowane jako realizacja znamion występku skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s., bowiem dobro prawne stojące u podstaw

typu czynu zabronionego określonego w tym przepisie, jakim jest obowiązek podatkowy, nie daje podstaw do twierdzenia, że wystawienie lub posługiwanie się fikcyjnymi fakturami VAT realizacji obowiązków podatkowych nie zagraża. Art. 62 § 2 k.k.s. ma charakter przestępstwa formalnego, charakteryzującego się jedynie abstrakcyjnym narażeniem na niebezpieczeństwo dobra prawnego. Funkcjonowanie w obrocie fikcyjnych faktur VAT, które mogą być wykorzystywane do popełnienia przestępstwa oszustwa podatkowego z art. 56 § 1 k.k.s, stwarza niebezpieczeństwo powstania uszczerbku podatkowego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 30 września 2003 r., I KZP 22/03, postanowienie SN z dnia 31 marca 2015 r. I KZP 28/14).

Mając na względzie powyższe okoliczności, należało orzec jak w sentencji.